

до днешня день, азъ ся старахъ за общо-то добро. Отсега на тамъ ще вы управлява царь. Сега азъ стою прѣдъ васъ, сынове Израилевы: кажете прѣдъ лице-то на самого Бога и на помазанника Му, взель ли сѣмъ нѣкому стокж-тѣ, притѣсниль ли сѣмъ нѣкого, направиль ли сѣмъ нѣкому сѣди неправеденъ, или пристрастенъ, былъ ли сѣмъ нѣкого ослѣпентъ съ дарове? Който е въ нѣчто обиденъ отъ мене, нека говори смѣло! Азъ сѣмъ готовъ всичко да исправю, всичко да възврънѣ!“ Но всякий народъ извикалъ единогласно: „ты си былъ нашъ баща! ты никога не си направиль никаквѣ неправдѣ! ный всички ты благославяме!“

Саулъ, съ помощь-тѣ на храбрия си сынъ, Ионафанъ, извършилъ много голѣмы работы, направиль много нѣкти значителны побѣды, и всякого освобождавалъ Израилтяне-тѣ отъ тѣхны-тѣ неприѣтели.

Но успѣхы-тѣ, власть-та и слава-та развалили Саула. Колкото ся умножавало негово-то могущество, толкося повече ся развратявало сѣрдце-то му и ся изпълнявало съ гордость. Самуиль му често напомнявалъ да ся пази, но Саулъ не обръщаль вниманіе на думы-тѣ му. Веднажъ, като побѣдилъ Амаликытяне-тѣ, намѣсто да исполни волю-тѣ Божію, той гледалъ свои-тѣ изгоды, и подобры-тѣ стада Амаликытянскы взель корысть за себе си; освѣтъ това, той дерзнулъ да принесе самъ жертвъ Богу, безъ да има на това нѣято право, и былъ толкося непочтителенъ къмъ Пророка, чтото, кога поискалъ той да го удържи, съдралъ дрехъ-тѣ на него.

Самуиль казалъ Саулу: „азъ сѣмъ длѣженъ да ти обадѣмъ волю-тѣ Господню, кождо ми Той яви въ таѣкъ ноцъ. Когато бѣше ты ничтоженъ въ собственны-тѣ си очи, тогава ты Богъ избра царь надъ Израиля. Но сега ты стана гордъ, корыстолюбивъ и забрави Бога, Който ты обсыпа съ благодѣянія. Господь ты отхвърля и царство-то ти прѣдава другому.“